

ВАСА. Не го ли пипна баремъ ?

ИВАНЪ. Пипнахъ го за ржка — спи. Претършувахъ джобоветъ му. Я това да видимъ... Тоя портофель много надутъ ми се вижда...

ВАСА. Какво е ?

ИВАНЪ. Какво ще е ? (Смѣе се). Банкноти сж... чужди ! Брей брей... че тѣ голѣми пари, бе Васо ! Гледай, все по петстотинъ и хилядарки...

ВАСА. Иване ! Знаешъ ли ? Да не е буденъ тоя, да се преправя ?

ИВАНЪ. Море, ще се преправя... Хърка като закланъ...

ВАСА. Ама ти вижъ пакъ...

ИВАНЪ. Какво ще го гледамъ, нека спи ! Хъмъ... Да ти кажа ли, Васо ! Какъвто е тоя, хичъ не ми мяза на... почтенъ човѣкъ... Това ще е нѣкакъвъ хайдукъ, ей Богу ! Тия пари... Да разпитаме пакъ Петра.

ВАСА. Какво ще я питашъ, остави я... Тия пари сж крадени... Прибери ги... Не е чиста работата му... Че това е страшно богатство, бе Иване ! (Иванъ скрива портофела). Знаешъ що ? Идва ми нѣщо на ума...

ИВАНЪ. И на тебе ли ? Мълчи. (По тихо). Това и на мене ми дойде на ума. Да-а !... Веднажъ въ живота пада такава кѣораво, Васо ! Веднажъ... Да е наше това, не ни трѣбва вече ни кръчма, ни съ голтаци и просяци да си чешимъ езицитъ... А, Васо ?

ВАСА. Така е. Само не е лесна тая работа, Иване... Не е лесна...

ИВАНЪ. Лесно е само да се проси... Мълчи... Трѣбва да се укрие хубаво... Да се отнесе на далече... на, както е придошла рѣката... тя ще го отвлече...

ВАСА. А съ тия куфари ? Съ тѣхъ какво ще правимъ ?

ИВАНЪ. Пъкъ и тѣхъ въ рѣкати, що ? Ще ги поизпраздниме... А ? Що ме гледашъ така ?

ВАСА. Нищо. Спомнихъ си като ограбихме влаха... Бая мжка ни стори... Отъ тогава ми е жълтеницата...